

Edward N. Luttwak, *Strategy: The Logic of War and Peace, Revised and Enlarged Edition*, Cambridge MA: The Belknap Press of Harvard University Press, 2001, 308 s.

Mustafa TÜTER*

Edward N. Luttwak'ın bu kitabı ilk yayınlandığı 1987 yılından bugüne dek stratejinin evrensel mantığı üzerine geliştirdiği kapsamlı teorik bakış açısı ve içerdiği yatay ve dikey boyutlarına yönelik öne sürdüğü tutarlı yaklaşımıyla alanında tek olma özelliğini korumaktadır. Luttwak'ın kitabını daha başında özgün kılan en önemli özellik strateji kavramına normatif şekilde yaklaşmak yerine, onu “insan çatışmasından kaynaklanan” ve kendini “tekrarlayan nesnel bir fenomen” olarak göstermeyi amaçlamasıdır. Temel mantığını ve çeşitli seviyelerini açıklamaya çalıştığı stratejiye uygun gördüğü tanım ise şöyledir: “çatışmalarını çözmek için kuvvet kullanan iradelerin diyalektiğinin sanatı”. Bu açıdan bakıldığında Luttwak'ın kitap boyunca pek çok yerde stratejinin çelişkili mantığıyla ilgili yaptığı analizler ve derin yorumsamalarda Hegelyen düşünüş biçiminin izlerini görmek mümkündür. Luttwak'ın öne sürdüğü temel iddia basit fakat çarpıcıdır: “Barış istiyorsan savaşa hazır ol (si vis pacem, para bellum)” Roma deyişinde yerini bulduğu gibi strateji doğası gereği çelişkili bir mantık taşır. Luttwak'ın bu çalışması 1970'lerde ABD'de başlayan büyük strateji (grand strategy) tartışmalarına da önemli bir katkı sunmuştur. Roma ve Bizans tarihiyle ilgili derin bilgi birikimi ve silah sistemlerinin gelişimi konusundaki hakimiyeti çalışmada ortaya konan argümanların ikna ediciliğini artırmaktadır.

Luttwak, stratejinin çelişkili mantığının dinamik boyutlarına geçmeden önce klasik savaş sanatının en temel öğretilerinden olan “şaşırtmaca”nın önemi üzerinde durup, şaşırtmacanın niçin ve nasıl başarısızlığa uğrama riski taşıdığını tarihsel örnekler vererek anlatmaktadır. Şaşırtma her ne kadar çoğunlukla “sürtünme” dolayısıyla yürütme riskleri taşısa da özellikle askeri strateji uygulamalarında yaygın olarak kullanılan bir yöntemdir. Arap-İsrail Savaşları'nda İsrail'in benimsediği “en az tahmin edirlilik” prensibine göre yürütülen askeri hareketlerin başarısı bu konuda dikkat çekici örneklerdendir.

Stratejinin dinamik çelişkili mantığı döngüsel bir evrim geçirirken aktörlerin eylemlerinin karşılıklı etkileşimiyle yeniden şekillenir, zirve noktasına ulaşır, inişe geçer ve tersine dönerek

* İstanbul Medeniyet Üniversitesi, E-posta: mustafa.tuter@medeniyet.edu.tr, ORCID: 0000-0002-7074-4668.

stratejik çemberi tamamlar. Uluslararası rekabet ve çatışmanın koşullarını belirleyen temel dinamik yine bu çelişkili mantıktır. Eylemde stratejinin mantığını somutlaştırmak için strateji üzerine yazılan klasik eserlerde doğaya ait imgelerin sıklıkla kullanıldığı görülmektedir. Özellikle su ve ateş gibi imgeler... Luttwak de deniz imgesini kullanarak etki-tepki mekanizmasını açıklamak için birbirine karşı sertçe çarparak gidip gelen denizin dalgaları gibi yatay boyutta stratejinin mantığını resmetmeye çalışmıştır. Stratejinin döngüsel evrimleşmesi ise ava çıkan kurtların avlarının etrafında bir çember oluşturmaya benzetilebilir. Kurtlar avlarının etrafında hızlıca dönerlerken içlerinde zayıf olanlar çemberin dışında kalır. Ya da bu çember ancak dışsal bir değişkenin dahil olması ile sekteye uğrayabilir.

Luttwak, "büyük bir tiyatro alanı olan savaşta muzaffer bir şekilde ilerleyen orduya ne olacağını düşünün" derken stratejinin işleyişinde çoğunlukla düz mantığın çalışmadığını ve olasılıklar dengesinin hiçbir zaman düz beklentileri karşılamadığını ima etmiştir. Savaşta zafer yanlış yönlendirme potansiyeline sahip olduğu gibi yenilgi de çoğunlukla eğitici olur. Dolayısıyla stratejik çember tepki veren rakibin varlığı ile tanımlandığından her başarı bilinçli ve yaratıcı manevralarda bulunan karşı eylemleri harekete geçirir. Rakip başarısızlığı zafere çevirip çelişkili mantıktan yararlanmak ister. Başarı, karşı tedbirlere olan savunmasızlığı nedeniyle sıfırlanma olasılığını her zaman taşımaktadır. Esasen, etki-tepki mekanizması ve gelgitlerinde sürekli olarak rakibin stratejik eylemini sıfırlayarak stratejik çelişkiden bir çıkış yolu aranır. Ayrıca, bazı durumlarda stratejinin mantığı tepki vermeyen düşman tarafından askıya da alınabilir. Stratejik ngrnn temelinde de zaten karşı tepkinin önceden kestirilebilmesi yatmaktadır. Stratejinin mantığı rakibin öngörülemez tepkilerini varsaydığı için ekonomik mantıktan farklı çalışır ve hatta çoğu zaman ona karşıttır. Ekonomik mantığın esas aldığı verimlilik, homojenlik ve standartlaşma stratejinin sınırları içinde düşünüldüğünde potansiyel zayıflık ve savunmasızlık getirir. Bu yüzden güvenlik bürokrasisi ekonomik mantığın gerekliliklerine karşı kendi özerk kimliğini korumaya çalışır.

Stratejik eylemlerin sonuçlarını belirleyen çelişkili mantık, bütün süreklilik beklentilerini ve düzlemsel ilerleme hesaplarını boşa çıkartır. Bu yüzdendir ki; savaş zirve noktasını geçtikten sonra kendi sürekliliğini engeller ve karşıtına dönüşüverir, yani barışa. Çoğunlukla savaşa neden olan şartların savaş nedeniyle değişime uğramasıyla barış sağlanır. Buna savaşın kendi doğal ömrü denilebilir. Diğer taraftan her ne kadar barış kendini yok edecek yıkıcılıktan yoksun olmasına rağmen, barış ortamının sağladığı özellikle zihniyet evrimiyle beraber barışı ayakta tutan eski gç dengesini bozan düşünsel, ekonomik ve sosyal değişikliklere yol açabilir. Bunun en iyi rneği sanayi devrimini hazırlayan uzun Napolyon sonrası barış döneminin savaşı engelleyen güç dengesini bozucu değişikliklere yol açmasıdır. Dolayısıyla barış savaş doğurmasaydı, savaşın ortaya çıkması mümkün olmazdı. Çünkü savaş döngüye girebilecek karşıtlığından yoksun olurdu.

Luttwak stratejinin genel yapısı ve işleyişini beş seviyede analiz etmiştir: Teknik, taktik, yürütme, alan ve büyük strateji seviyeleri. Stratejinin bu beş seviyesi yatay ve dikey boyutlarda incelenebilir. Birbiriyle etkileşim içinde olan seviyelerin dikey boyutu ve dinamik etki-tepki mantığının her bir seviye içinde açığa çıktığı yatay boyut. Büyük strateji seviyesi yalnız savaşı değil savaş dışı

sonuçları da belirlediği için stratejik eylemleri koşullandıran en yüksek seviyedir. Çatışmanın doğal katmanlaşmasının sınır çizgilerini ortaya çıkarmak stratejinin seviyeleri arasındaki dikey etkileşimin ortaya çıkarılmasına yardımcı olur. Bu bağlamda Luttwak, Soğuk Savaş'ın son yıllarında Batı Avrup'a'nın Sovyet tehdidine karşı savunulması örneğini ele alarak stratejinin dikey seviyelerinin sınırlarını, birbirleriyle olan etkileşimini ve her birinin yatay boyutlarının etkileşiminin sınırsız birleşimini çeşitli açılardan analiz etmiştir.

Tam bu noktada Luttwak ilginç ve bir o kadar da önemli bir konuya dikkat çekmiştir: Stratejilerin seviyelerinden bağımsız olarak yaygın bir şekilde kullanılma eğilimi taşıyan deniz stratejisi, hava stratejisi ve nükleer strateji terimleri. Luttwak'e göre bu terimlerin bağımsız kullanımı esasen stratejinin temel mantığı uyarınca hem imkânsız hem de gereksizdir. Özellikle ünlü tarihçi Alfred Thayer Mahan'ın popülerleştirdiği deniz üstünlüğü kavramına dikkat çekerek, stratejik gücün sadece deniz gücüne indirgenmesi ve İngiltere'nin kıtadaki rakiplerine üstünlüğünü denizlerdeki gücüyle açıklama çabasını eleştirmektedir. Luttwak'e göre İngiltere'nin denizlerdeki üstünlüğünün asıl nedeni Avrup'ada oluşan güç dengesiydi. Diğer bir ifadeyle üstün deniz gücü İngiltere'nin politik stratejisinin nedeni değil sonucuydu. Eğer İngilizler diplomasiyi işletmeyi bir kenara bırakarak sadece deniz gücünü artırmaya yönelselerdi bir yandan sınırlı ekonomik kaynaklarını tüketebilir diğer yandan da Avrup'adaki güç dengesini bozabilirlerdi. Nitekim İngiltere diplomasi ve deniz gücü üstünlüğü arasındaki uyumu kaçırdığı II. Deniz Gücü'nde, deniz üstünlüğünü artırmış olsa bile, arzu ettiği stratejik sonuçları elde etmede başarılı olamamıştır. Dolayısıyla, bu örnekte de görüldüğü gibi deniz, hava veya nükleer gücün stratejik özerklik iddiaları stratejinin mantığından farklı bir fenomeni yansıtmadığı gibi bu alanlarda tartışılan konular stratejinin teknik, taktik ve yürütme seviyeleriyle ilgili ya da çoğunlukla büyük strateji seviyesinde savunulan belirli bir politikaya işaret etmektedir.

Stratejinin sonucu belirleyen seviyesi olan büyük strateji aynı zamanda stratejinin günlük halidir, çünkü çelişkili mantığın dinamik işleyişi herhangi bir savaş olasılığı tamamen teorik olduğunda bile uluslararası politikada mevcuttur. Büyük strateji seviyesi stratejinin dikey boyutunda hiyerarşinin en tepesini işaret ederken ülkeler arası dış ilişkiler olarak da yatay boyutu temsil etmektedir. Bu anlamda büyük strateji dikey ve yatay boyutlarda meydana gelen her şeyin bir araya geldiği nihai seviyedir. Askeri kararlar yanında büyük stratejinin diğer unsurlarını oluşturan ulusal politika, diplomasi ve ekonomik eylemleri içine alan geniş bir uluslararası ilişkiler çerçevesinde değerlendirilir. Özellikle nükleer güç dengesinin belirli bir istikrara kavuştuğu Soğuk Savaş sonrası dönemde askeri olmayan unsurların büyük stratejinin şekillenmesinde daha da etkili olduğu iddia edilebilir.

Büyük stratejiyi belirleyen çelişkili mantık ile politik süreçlerin ürünü olan ulusal çıkarlar arasındaki farkın altını çizmek gerekir. Büyük stratejinin yol açtığı sonuçların değerlendirilmesi takip edilen amaçlara bağlı olduğundan stratejinin mantığının amaçların şekillenmesinde herhangi bir rolü yoktur. Tam aksine ulusal çıkarlar tarafından tanımlanan amaçlarla stratejik mantık arasında çoğu zaman bir karşıtlık bulunur. Stratejinin mantığının kavranması için ilk yapılması gereken düz mantığın bakış açısının dışına çıkmak olduğuna göre ortak olmayan ya

da çatışan çıkarlara sahip devletlerin, barışın iyi savaşınsa kötü olduğu konusunda anlaşmalarına rağmen, nasıl olup da hayatta kalmak için çelişkili davranışlar sergilediklerini anlamak hiç de zor olmayacaktır. Ancak barış arayışı yönündeki çabalar acımasız çelişkili mantıktan kaçma girişimleri olarak anlaşmazlığın nedenleri ortadan kalktığına yine de üretken çözümler doğurabilir. Diplomasi, çatışma tamamen çözülemese bile pek çok farklı amaca hizmet edebilir.

Her şeye rağmen diplomatik çabalar işbirliğini amaçlayan düz mantıkla yönetilmekten daha çok stratejinin dünyasında yine de çelişkili mantık tarafından yürütülür. Bunun en güzel örneği silahlanma denetimi alanında yürütülen diplomasıdır. Rekabeti sınırlandıran etkili anlaşmalar başarılı bir şekilde müzakere edildikten sonra silahlanma denetimi belli bir zirve noktasına ulaşır ve kendi kendini ortadan kaldırır. İlginç bir şekilde, müzakere edilen kısıtlamalara uyulduğunu garanti altına almak için kullanılan “sağlama” mekanizması, silah denetiminin kendi kendini yok etmesinin aracı haline gelir. Bunun en temel nedeni silah denetiminin stratejinin mantığı gereği kendi başarısına yenik düşmeye mahkûm olmasıdır. Bu yüzden silah denetimi diplomasisinin ulaşabileceği nihai başarı noktası sadece belirli silahlar üzerinde belirli kısıtlamaların uygulanmasıdır.

Büyük strateji seviyesinde yürütülen diplomasının sonuçlarını esas belirleyen Luttwak'ın tanımladığı şekilde “silahlı ikna”dır. Savaş dışı stratejiyi yönlendiren ana motivasyon silahlı kuvvet değil, diğerlerinin bu silahlı kuvveti nasıl algıladığıdır. Luttwak silahlı iknayı tanımlarken “caydırıcılık” kavramıyla sınırlı tutmama konusunda özellikle dikkatlidir, çünkü caydırıcılık silahlı iknanın sadece bir türü olarak savunma gücüne odaklanmaktadır. Oysa silahlı iknanın pozitif biçimi olarak ikna muhataplarının beklentilerini destekleyecek şekilde sonuçlar üretmeye yarar. Silahlı ikna daha ziyade gücün diğerleri tarafından nasıl algılandığıyla ilgili olduğundan propaganda ve diplomasi bu süreçte çok önemli bir işlev görür. Nesnel gerçekliğin ötesinde yaratılan imajın uyandırdığı ikna şaşırtıcı sonuçlar doğurabilir. Örneğin 1930'larda Mussolini İtalyası'nın uyguladığı diplomasi gerçek askeri gücünün çok ötesinde abartılmış bir imaja dayanıyordu. Bu propaganda yöntemi Mussolini'nin 1940'ta kendi inisiyatifiyle savaşa girme kararı verene kadar Avrupadaki rakiplerini caydırmada başarılı olmuştu.

Stratejik seviyeler arasında tutarlı bağlantılar kurabilmek başarının anahtarıdır. Ama stratejinin dünyasında çoğu zaman başarı ve başarısızlığın iç içe geçmiş bir karışımı söz konusudur. Daha da önemlisi büyük strateji seviyesinde nihai zafer veya yenilgiyi esas belirleyen ise yatay ve dikey boyutlar arasında sağlanacak uyum ya da uyumsuzluğun varlığıdır. II. Dünya Savaşı'ndaki yenilgi mihver devletler için dikey boyuttaki başarının yatay boyuttaki başarısızlığı değiştirmeye yetecek kadar yönetilememesinin bir sonucudur. Büyük strateji seviyesinde savaş öncesi hazırlıklar ve üstün rekabet gücünden doğan mihver avantajına rağmen dünyadaki bütün sanayileşmiş güçlerin tek bir karşı ittifak halinde toplanması yatay düzeyde nihai sonucu belirleyecek merkezi bir dezavantajdı. Mihver devletleri açısından dikey ve yatay boyutların hem kendi içlerinde hem de aralarında var olan uyumsuzluğu ortadan kaldırmanın yollarından biri ittifak bölücü politikalar uygulamalarıydı. Ancak ne Almanya ne de Japonya karşılarındaki ittifakı bozabilecek politik ve diplomatik başarıyı gösteremedi. Nitekim iki boyutun büyük strateji seviyesinde

bir araya gelişinde başlangıçtaki yanlış müttefik seçimlerinin çok etkili olduğu savaş boyunca Almanlar ve Japonlar zamanla dikey boyutta da başarısızlıklar yaşamıştır. 1945'te savaş sonrası güç dağılımı hesaplamalarına göre ittifakların dağılıp yeniden kurulma ihtimali belirlediğinde bile mihver devletleri yatay boyuttaki bu stratejik imkanı değerlendiremedi.

Diğer taraftan büyük stratejinin bir başka önemli boyutuna daha işaret etmek gerekir. Her ne kadar büyük strateji çelişkili mantık tarafından belirlense de ulusal politikada ortaya çıkan bir uzlaşmanın sonucunda üretilmek zorundadır. Büyük strateji başka bir tanımına göre amaçların gerçekleştirilmesine yönelik yürütülen sistematik süreçlerin bütünü olarak amaçların tanımlanması, önceliklere karar verilmesi ve çıkarların örgütlenmesini içerir (Rozman, 2010, s. 2). Tutarlı ve kapsamlı bir büyük stratejinin inşasında amaçlar tanımlanıp çıkarlar örgütlendikten sonra diplomasi, propaganda, gizli operasyonlar, ekonomik alan ve askeri politikada koordineli bir eylem bütünlüğü gerekmektedir.

Büyük strateji dışarıda diğer devletleri ikna etmenin bir aracı olarak kullanılabilirdiği gibi içeride de farklı dış politika eğilimlerinin ikna edilmesine muhtaçtır. Sağduyulu amaçlar üretmeye çalışan farklı çıkar grupları arasındaki çeşitli eğilimlerin stratejinin çelişkili mantığına uygun politikalar üretilmesine ikna edilmesi hiç de sanıldığı kadar kolay değildir. Üstelik bu süreçte güçlü tarihsel referansları da olan birbirinden farklı geleneksel tercihler ister istemez işin içine girecektir. Daha da önemlisi modern devletlerin yüksek düzeyde çeşitlenmiş bürokratik örgütlenmeleri kapsamlı bir büyük stratejinin uygulanmasında çok önemli bir engel teşkil eder. Bu yüzden büyük stratejinin oluşumunda çoğu zaman iç politik süreçlerle bağlantılı muhtemel zorlukların ve hatta uyumsuzlukların ortaya çıkması beklenmelidir. Neticede tutarlı bir ulusal politika yürütülmüyor olabilir, fakat bunun nedeni tam da stratejinin dikey ve yatay boyutlarında uyum sağlama gerekliliğidir. Bu kasten uygulanan çelişkili politikalar, devletlerin özellikle sert askeri politikalara acilen ihtiyaç duyduklarında uzun dönemde çatışma ihtimalini azaltmak için dış politikada yumuşak bir tutum izlemeleri şeklinde tezahür eder. Luttwak ise iç politika ve uluslararası politika arasında doğabilecek olası gerginliği farklı bir açıdan ele almıştır. Demokratik rejimler ve baskıcı rejimler ayırımından hareketle ülkelerin dış politikada stratejinin çelişkili mantığına uyum sağlamada bazı farklılıklar gösterebileceğini fakat neticede ikisi arasında kategorik bir zorunlu nedensellik ilişkisi kurmanın mümkün olmadığını kabul etmiştir. “Tarihsel verilerin gösterdiği gibi diktatörlükler kusursuz biçimde barışçıl ve demokrasiler de şiddetli bir şekilde saldırgan olabilirler” (s. 216). Bunun anlaşılması için 19. yüzyılda içeride giderek demokratikleşen İngiltere'nin dışarıda kuvvet kullanımı konusunda kamuoyundan destek bulmada hiç de zorlanmadığını görmek yeterli olacaktır. Hatta Luttwak bir adım daha ileri giderek iç politikada olduğu gibi düz mantıkla hareket etmenin uluslararası politikada güç dengesi üzerinde zayıflığa yol açtığını belirtmiştir.

Çatışmanın çıkmazı kendisini en iyi biçimde büyük strateji düzeyinde yansıtır. Rakibin tepkisini göz ardı eden ya da rakibin tepkisinin bilinmeyen değişkenlerini hesaba katmayan “düzlemsel (linear)” askeri ve siyasi eylemler zaferin yenilgisini tatmaya mahkumdur. Bu noktadan sonra Luttwak stratejik çemberin zaferden yenilgiye eğilimli olan evriminin yükselen güçler

bağlamında analizine odaklanmaktadır. Büyük gclerin yükselişleri ve düşüşleri, stratejinin kuralları basit ama dinamik çelişkili mantığını çk daha karmaşık bir oyun halinde yeniden açığa çıkarmaktadır. Büyüyen imparatorluklar yerine ortaya çıkan gücü dengesi zirve noktasındaki sınıra işaret eder. Bu sınır, yükselen gücün artan etkinliği karşısında diğer gclerin artan direnişinin eşitlenmesiyle çizilir. Çğu zaman gücü dengesi ittifakların oluşumu veya dağılması gibi yollarla sağlanır veya bozular. Örneğin ABD'nin başını çektiği Batı ittifakı Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle zirve noktasına ulaşmış ve bu sefer de ABD'nin artan gücüne karşı yeni bir koalisyonun kurulma ihtimali belirmiştir. Luttwak bu kitabın devamı niteliğinde sayılabilecek son kitabında Çin'in yükselişini değerlendirirken stratejinin mantığının her zaman olduğu gibi belirleyici olduğunu iddia etmiştir (Luttwak, 2012). Ancak Luttwak yeni kitabında ABD hegemonyasının zirve noktasında iniş eğiliminde olduğu ve Batı ittifakının zayıfladığı gerçeğini görmezden gelerek Çin'in yükselişine karşı oluşacak karşı ittifakın kaçınılmazlığını savunmaktadır. Halbuki Çin'in yükselişine şüpheyile yaklaşmalarına rağmen ne bölge ülkeleri ne de bölge dışı aktörler ABD-Çin rekabetinde ABD'den yana açık bir tavır alarak Çin'e karşı doğrudan bir dengeleme davranışı sergilemektedir. Burada hala cevaplanmayı bekleyen soru varlığını korumaktadır: Stratejinin evrensel mantığı ABD hegemonyasına mı yoksa Çin'in yükselişine karşı mı harekete gececektir?

Öte yandan, her şeye rağmen büyük devletlerin merkezi bir gücü etrafında nasıl birleşmeyi başardıkları sorusu ise stratejinin çelişkili mantığının yeni bir açıklama gerektirdiği bir durumdur. Luttwak'e göre bu sorunun cevabı esasen stratejinin tanımından gelir. "Anlaşmazlık ve çatışma yasa ve geleneklerle sınırlıysa düzlemsel mantık her yönüyle işler ve stratejinin çelişkili mantığı geçersiz kalır. Bu yüzden istikrar da sabit ilerleme de mümkündür" (ss. 83-84). Burada bahsedilen meşru yönetme hakkının nasıl sağlandığı ve srdrldğdr. Erken bir zirve noktasına çarpıp yerine zirve noktalarının nasıl başarıyla aşıldığını açıklamak için stratejinin çelişkilerinin yönetilme biçimine odaklanmak gerekir. Luttwak, Roma'nın ie alma ve ortak çıkar yürütme politikasının imparatorluğun sürekliliğini sağlayan ana faktörler olduğunu vurgulayarak stratejik açmazdan kurtulmanın yollarını göstermektedir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken husus stratejik çelişkilerin tamamen yok olmadığı sadece uzun ömürlü hale getirildiğidir. Stratejinin mantığı, savaşta ve barışta, her zaman sonuçları belirleyici olandır.

Sonuç olarak stratejinin çelişkili mantığını ve seviyelerini göz önünde bulundurarak dikey ve yatay boyutları arasında uyumlu stratejik çözümler üretmek esas gaye olmalıdır. Ancak burada daima bulunan bir tehlikeye de işaret etmek gerekir: Başarılı bir şekilde formüle edilen ve uygulanan büyük strateji, stratejik hataların sistemli hale gelme ihtimaline yol açar. Çünkü ortaya çıkan karmaşıklık hata yapmak için pek çk açık kapı bırakır. Stratejinin çelişkili mantığının kendi çıkarı için sınırsızca kullanılması sonunda büyük bir felakete dönüşme riskini de taşımaktadır.

Kaynakça

Luttwak, E. N. (2012). *The Rise of China vs. the Logic of Strategy*. Cambridge MA: Belknap Press of Harvard University Press.

Rozman, G. (2010). *Chinese Strategic Thought Toward Asia*. New York: Palgrave.